

РЕШЕНИЕ

№ 5448

гр. София, 16.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 02.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1626** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

9

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.С чл.107,ал.2 и чл.108 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на А. Х. К. срещу Заповед № 005/04.012011 година на Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция” Автомобилна администрация,с която последният на основание чл.107,ал.2 и чл.108,ал.1 от ЗДСл прекратил служебното правоотношение на държавния служител А. Х. К. считано от датата на връчване на заповедта.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност и незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се, че заповедта е издадена една година преди реално да е прекратено правоотношението на оспорващия-2011 година.Сочи се още,че не е провеждана междинна среща на 18.07.2011 година и не е бил съгласен с постановената крайна оценка от 11.11.2011 година и я написал под натиск ,подведен от контролиращия ръководител.Иска се отмяна на заповедта,алтернативно обявяването и за нищожна. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание,оспорващият А. Х. К. ,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат К. редовно упълномощена.Подробни съображения в тази насока развива и в

представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването-Изпълнителен Директор на Изпълнителна агенция” Автомобилна администрация” -гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение. Подробно съображения относно неоснователността на подадената жалба развива и в представената по делото писмена защита.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно ,че със Заповед № 386/21.07.2010 година на Изпълнителен директор на ИА”АА” А. М. Р. е назначен за държавен служител с ранг I младши на длъжността- Началник отдел в Областен отдел”КД-ДАИ” С.”,считано от 26.07.2010 година

Със Заповед №984/10.11.2010 година на Изпълнителен директор на ИА”АА” оспорващият А. Х. К. е назначен на длъжността-Младши инспектор в Областен отдел”КД-ДАИ” С., считано от 15.11.2010 година.

На 29.11.2010 година е утвърден Работен план на оспорващия ,като за целта е подписан формуляр за оценка на индивидуалното изпълнение на длъжността, в които са описани целите на изпълнение от страна на държания служител, период на изпълнение- от 01.12.2010 година до 30.11.2011 година и начинът на доказване на изпълнение.

Със Заповед №1142/11.07.2011 година,Изпълнителен директор на ИА”АА” разрешил на оспорващия А. К. ползването на платен годишен отпуск от 04.07.2011 година до 15.07.2011 година..

С Трудов договор №52/12.07.2011 година на Министър на транспорта, информационните технологии и съобщения, В. А. Б. е назначен на длъжността-Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция”Автомобилна администрация”, считано от 13.07.2011 година за неопределено време.

На 18.07.2011 година с оспорващия е проведена междинна среща от оценяващия ръководител, при която е констатирано, че оспорващият е създал организация в работата си, като е извършил проверки на 9496 броя проверени работни дни на водачи на пътя при планирани 8680 работни дни-изпълнение 109%, 8225 броя проверени работни дни на водачи в предприятията при планирани 13 705 работни дни-изпълнение -60%, създал е организация в дейността си за извършване на комплексни проверки на 25 предприятия, извършващи обществен превоз на пътници и/или товари при планирани 35 броя-71% изпълнение, 1 брой автогари при планирани 2 броя-изпълнение 50%, 7 броя учебни центрове за обучение на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС при планирани 18 броя/76% изпълнение, участва активно в цялостното изпълнение на конкретните мерки,заложи в организацията и изпълнението на правилата за безопасни и здравословни условия на труд, както и ограничаването на риска по време на работа на пътя, в предприятията и в сградата на Областния отдел, с личния си пример и поведение работи по спазването и изпълняването на нормите на антикорупционната програма на ИА”АА”, своевременно и компетентно съдейства за изпълнение на програмата за система за управление на качеството и работи за утвърждаване на правилата в ежедневната си дейност, изпълнява и следи за изпълнение на вътрешните правила, утвърдени от

ИА"АА", както и правилата за пожарна и аварийна безопасност, спазва стриктно указанията за контролна и административно -наказателна дейност и своевременно да прилага ПАМ при наличие на правно основание, повишава уменията си за работа с основните програмни продукти, както и своевременно изучава и използва всеки нов софтуер, свързан с изпълняването на контролната дейност на Регионална дирекция.

Формулярът от проведената междинна среща е подписан от страна на оспорващия и оценяващия ръководител на дата 18.07.2011 година.

На 21.11.2010 година, е проведена заключителна среща между оценяващия ръководител и оценявания К., при която е дадена обща оценка на индивидуалното изпълнение на К.-5-Неприемливо изпълнение,.

Формулярът за оценка е подписан от контролиращия ръководител Н. В. с отбелязване, че потвърждава поставената оценка 5, а оценяваният служител е запознат на 05.12.2011 година с оценката на контролиращия ръководител.

На 04.11.2011 година, ответникът по оспорването издал оспорената заповед, с която прекратил служебното правоотношение на оспорващия на основание чл.107,ал.2 от ЗДСЛ.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на 04.01.2012 година/ видно от разписката, неразделна част от заповедта, приложена на лист 14 от делото.

Със заповед № 048/02.02.2012 година на основание чл.62,ал.2 от АПК,Изпълнителен директор на ИА"АА" допуснал поправка на очевидна фактическа грешка, допусната в Заповед № 005/04.11.2011 година на Изпълнителен директор на ИА"АА" изразяваща се в грешно изписване на цифровото изражение на годината на издаване на заповедта- вместо 2012 година, е изписано 2011 година и постановил годината на издаване на Заповедта да се счита 2012 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, в това число оригинали на атестационните формуляри на оспорващия, длъжностната му характеристика, извлечение от поименното щатно разписание на ИА"АА", заверено копие на личното служебно досие на оспорващия.

По делото е разпитан свидетелят- А. Р.- оценяващ ръководител на оспорващия, от чийто показания се установява механизмът на работа на служителите, оценката за изпълнение на работата на оспорващия- че е съставял малко АУАН, като нищо не се е променило във формуляра за оценка и постоянно е бил предупреждаван за да работи по-ефективно.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София град намира предявената жалба срещу оспорената заповед за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.107,ал.2 от ЗДСл за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по .149,ал.1 АПК от легитимирана страна.Независимо от това,тъй като се претендира нищожност на оспорената заповед-издаването и от некомпетентен орган, то жалбата дори и да бе подадена извън този срок, също е процесуално допустима,защото съгласно разпоредбата на чл.149,ал.5 АПК,административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.Разгледана по същество,същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената заповед №005/04.01.2011 г.,с която Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция"Автомобилна администрация"-гр.С. прекратил служебното правоотношение на А. Х. К. на основание чл.107,ал.2 ЗДСл,е индивидуален

административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК,вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите ,визирани в разпоредбата на чл.108 от ЗДСл.При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма,съдържа ли правното основание за прекратяване на служебното правоотношение,дължимите обезщетения и придобития ранг.

Доказателствата по делото сочат, че оспорената заповед е издадена от орган по назначаването-това е-Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция"Автомобилна администрация",на когото изрично по силата на 6,ал.1,т.5 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция"Автомобилна администрация" е предоставено правото да назначава държавните служители в агенцията,изменя и прекратява служебните правоотношения с тях и в този смисъл той е орган по назначаването по смисъла на Закона за държавния служител.Наред с това,между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява, че лицето В. Б. заема длъжността- Изпълнителен директор на ИА"АА". Неоснователен е доводът на оспорващия ,че заповедта е нищожна на друго основание- издадена е една година преди да е извършено атестирането с дата 04.01.2011 година. Вярно е че, в издадената и оспорена заповед е посочена дата на издаване 04.01.2011 година , но също така е вярно, че с нова последваща Заповед №048/02.02.2012 година, Изпълнителен директор на ИА"АА" е поправил допуснатата очевидна фактическа грешка в издадената заповед № 005/04.01.2011 година, като е посочил, че годината на издаване следва да се счита 2012 година.

При издаването на заповедта,органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма. Доводът на оспорващия, че заповедта е издадена при неспазване на установената форма, изобщо не може да бъде споделен, защото заповедта е издадена при спазване на установената в ЗДСл писмена форма.Неоснователен е и доводът на оспорващия, че заповедта не отговаря на изискванията на чл.59,ал.2 АПК-предвид обстоятелството,че в нея липсва посочване дали запазва служителят придобития ранг и обезщетението, което се дължи, защото тези реквизити на заповедта, респективно липсата им, не води до незаконосъобразност на същата, още повече ,че ако не е посочено дължимото обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия ,той има процесуалната възможност по исков ред да търси заплащане на дължимите му обезщетения.

При издаването на заповедта, органът по назначаването е спазил процесуално правните разпоредби, като е посочил правното основание за издаването и-чл.107,ал.2 от ЗДсл.Разпоредбата на този текст постановява,че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие с държавен служител, получил възможно най-ниската обща оценка при атестиране, в едномесечен срок от получаване на окончателната оценка.Редът за провеждане и атестиране на държавните служители е регламентиран в Наредбата за реда и условията за атестиране на служителите в държавната администрация.Целите на атестирането чрез оценка на трудовото изпълнение са визирани в чл.1,ал.2 от Наредбата и това са преди всичко-да се подобри дейността на съответната администрация чрез ефективно управление на изпълнението на всеки отделен служител по отношение на постигането на целите, изпълнението на задълженията и развиването на личната компетентност,да се определят нуждите от развитие на всеки служител и подобряване на професионалната му компетентност. За постигането на

така регламентирани с чл. 1, ал. 2 от Наредбата цели, в Глава II от нормативния акт са уредени задължителни правила за атестирането на държавните служители, чието стриктно съблюдаване е гаранция за обективността, безпристрастността и компетентността на извършваното оценяване. В чл. 6 от Наредбата е посочено, че оценяването на изпълнението на длъжността да обхваща период от една календарна година, а самата процедура за атестиране преминава през няколко отделни, но взаимосвързани етапи: - Изготвяне и съгласуване на работен план в началото на периода, Междинна среща в средата на периода, Заключителна среща и определяне на обща оценка на трудовото изпълнение в края на периода. Оценяването на държавния служител се извършва от оценяващ ръководител под наблюдението и контрола на контролиращ ръководител и на представителните синдикати в администрацията.

В настоящия случай доказателствата по делото сочат, че периодът за оценяване на оспорвания К. във формуляра за оценка е определен от 01.12.2010 година до 30.11.2011 година, в началото на периода е изготвен и съгласуван работен план, подписан както от оценявания ръководител, така и от оценявания К. В средата на периода/който според нормата на чл. 13 от Наредбата е между 1 юни 15 юли на съответната календарна година/ е проведена междинна среща/в случая на 18.07.2011 година, попълнен е съответният раздел от формуляра за оценка - изискване по ал. 4 на чл. 13 и този раздел е подписан от служителя и оценявания ръководител. Напълно неоснователен и неподкрепен с никакви доказателства е доводът на оспорвания, че такава междинна среща не е проведена, защото видно от представения оригинал на формуляра за оценка на индивидуалното изпълнение на длъжността, такава среща и то междинна, е проведена на дата 18.07.2011 година, като формулярът е подписан от оспорвания и от оценявания ръководител. Този формуляр не бе оспорен от страна на оспорвания и е годно доказателство за установените в него факти и обстоятелства. Наред с това, напълно неоснователно е и твърдението на процесуалния представител на оспорвания, че тази междинна среща е проведена извън предвидените в Наредбата срокове, защото на първо място, видно от доказателствата по делото, е че оспорваният е ползвал платен годишен отпуск за времето от 04.07.2011 година до 15.07.2011 година/ което време безспорно попада в обхвата на междинната среща/. На второ място, според чл. 13, изречение второ от Наредбата, при отсъствие на оценявания служител междинната среща се провежда в 7-дневен срок след неговото завръщане, като в случая междинната среща е проведена на 18.07.2011 година именно в предвидения 7 дневен срок от завръщането на служителя - завърнал се от отпуск на 16.07.2011 година. При тази среща е направен преглед на изпълнението на длъжността на оценявания относно реализирането на целите, определени в работния план, и изпълнението на задълженията от длъжностната характеристика - ал. 2 на чл. 12 от Наредбата, със съответните констатирания в посока, че оценяваният служител е създал организация в работата си, като е извършил проверки на 9496 броя проверени работни дни на водачи на пътя при планирани 8680 работни дни - изпълнение 109%, 8225 броя проверени работни дни на водачи в предприятията при планирани 13 705 работни дни - изпълнение - 60%, създал е организация в дейността си за извършване на комплексни проверки на 25 предприятия, извършващи обществен превоз на пътници и/или товари при планирани 35 броя - 71% изпълнение, 1 брой автогари при планирани 2 броя - изпълнение 50%, 7 броя учебни центрове за обучение на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС при планирани 18 броя / 76% изпълнение, участва активно в цялостното изпълнение на конкретните

мерки,заложи в организацията и изпълнението на правилата за безопасни и здравословни условия на труд, както и ограничаването на риска по време на работа на пътя, в предприятията и в сградата на Областния отдел, с личния си пример и поведение работи по спазването и изпълняването на нормите на антикорупционната програма на ИА"АА", своевременно и компетентно съдейства за изпълнение на програмата за система за управление на качеството и работи за утвърждаване на правилата в ежедневната си дейност, изпълнява и следи за изпълнение на вътрешните правила, утвърдени от ИА"АА", както и правилата за пожарна и аварийна безопасност,спазва стриктно указанията за контролна и административно-наказателна дейност и своевременно да прилага ПАМ при наличие на правно основание, повишава уменията си за работа с основните програмни продукти, както и своевременно изучава и използва всеки нов софтуер, свързан с изпълняването на контролната дейност на Регионална дирекция.

За резултатите от проведената междинна среща,оспорващият е запознат лично срещу подпис-видно от самото отбелязване на формуляра,приложен по делото.Наред с това,в края на едногодишния период на 21.11.2011 година е проведена заключителна среща между оценяващия ръководител и оценявания служител и оценката е изготвена на 21.11.2011 година/ в срока по 14, ал. 1 от Наредбата -от 1 до 30 ноември/,като е попълнен съответният раздел от формуляра за оценка,същият е подписан не само от оценяващия ръководител, но и от оценявания служител. Що се отнася до това ,че лицето посочено като контролиращ ръководител- Н. В., то по делото не се съдържат доказателства, че той именно е контролиращ ръководител,.защото на първо място, ответникът по оспорването не представи доказателства за това кой е контролиращ ръководител на оценявания такъв. На второ място, соченото от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването твърдение ,че именно лицето Н. В. към дата 03.12.2011 година в действителност заема длъжността Главен директор на ГД"Контролна дейност" КД, не се подкрепя от доказателствата по делото, защото от една страна посочено лице Н. В. заема друга длъжност- Директор на Дирекция" Автомобилна превози и международна дейност"видно от поименното длъжностно разписание на ИАА"АА" в сила от 01.12.2011 година, а на второ място, не се представиха никакви доказателства, че посоченото лице е пряк ръководител на А. Р.-оценяващ ръководител на оспорващия, при което не може да се приеме, че атестирането е проведено от компетентни длъжностни лица, което е едно от основанията за отмяната на заповедта. Процедурата по атестирането е завършила със съответния краен акт-атестационен формуляр, удостоверяващ извършената процедура по атестирането на служителя, но е извършена от некомпетентен контролиращ ръководител,но липсва коментар на поставените оценки по отделните показатели, визирани в чл. 16 от Наредбата. От така представения формуляр – атестационен, не може да се приеме ,че оценяващият ръководител е оформил надлежно атестационния формуляр при атестирането на държавния служител и по този начин е изпълнил задължението си по чл. 25 от Наредбата за безпристрастно,честно и компетентно извършване на оценката,въз основа на обективно установими факти и обстоятелства.Оценките по нормативно уредените показатели за атестиране, формиращи крайната обща оценка на изпълнението на длъжността на държавния служител, не са определени с конкретни,изложени коментари (мотиви) по всеки раздел срещу съответната оценка. Така поставената и дадена от оценяващия ръководител оценка- степента на реализация на целите е под съгласуваното ниво на изпълнение, не изпълнява задълженията си по отношение на обема и качеството на работа, оценка на показателя за професионално- техническа

компетентност-2, с познаване на правната уредба, но не винаги я прилага в ежедневната си контролна дейност, познава границите на своите правомощия, не реагира гъвкаво на промените и изпитва затруднения при справянето с промени в нормативната уредба, не осигурява високо равнище на обслужване на потребителите, прилага и познава основния приложен софтуер и използва нови информационни технологии и общата оценка на компетентността е под нивото за изискванията на длъжността, не могат да доведат до мотивиране на показателите и дадената крайна оценка. При това, мотивите на оценяващия ръководител са общи, без конкретизация и без да посочват никакви "обективно установими факти и обстоятелства", мотивирали го да даде въпросните оценки. Нещо повече: между оценките, дадени към момента на междинната среща и тази към 21.11.2011 година, има съществени противоречия. При провеждане на междинната среща, на 18.07.2011 година ясно е посочено, че служителят изпълнява заложеното в работния план с определени проценти, /при коментираното по-горе, даже е налице и преизпълнение на някои от задълженията и показателите в работния план, а други са определени като 50% изпълняемост, но при съобразяване, че работният план и възложените задачи в него са за период от една календарна година, познава нормативната уредба, направен е анализ на изпълнението на задачите от работния план, при което е констатирано както преизпълнение на плана /което е за период от една календарна година/, установено е, че служителят участва активно в цялостното изпълнение на поставените задачи и единствената препоръка към служителя при тази междинна среща е в посока своевременно да прилага ПАМ при наличие на правно основание за това. При проведената заключителна среща на 21.11.2011 година, е посочено, че изпитва затруднения при справянето с промените в нормативната уредба, като не е посочено в какво се изразяват те. Така посочените бегли и почти никакви мотиви, безспорно не могат да обусловят преценката за неприемливо изпълнение на работата под нивото на изискванията на длъжността-чл. 23, т. 5 от Наредбата), а дадената обща оценка от атестирането- неприемливо изпълнение на длъжността, не е обективна и не почива на установените факти. Обстоятелството, че посоченият контролиращ ръководител е изразил съгласието с така дадената оценка, подписана е съответната част от формуляра от него и от К., не води до излагане на мотиви, и не прави оценката мотивирана. Наред с това, обстоятелството, че оспорващият К. не е подал възражение срещу така дадената му крайна оценка, не води до законосъобразност на издадената заповед. Предвидената в Наредбата възможност на атестирания служител да представи възражение срещу така дадената му оценка, респективно на това, неподдаването на възражение, не прави дадената крайна оценка наистина отговаряща на обективно установените факти, защото възражението е една правна възможност за атестирания служител, а не задължение

Изготвената не по надлежния ред оценка на оспорващия, обаче не може да бъде материалноправното основание за издаване на оспорената заповед за прекратяване на служебното правоотношение-именно получената възможно най-ниска обща оценка при атестиране. Обстоятелството, че заповедта е издадена и в предвидения по чл.107, ал.2 ЗДСЛ едномесечен срок от получаване на формуляра за оценка, също не може да доведе до законосъобразност на същата. Немотивирането на дадената крайна оценка от страна на оценяващия ръководител и на контролиращия такъв, не може да бъде преодоляно и от свидетелските показания на А. Р.- пряк ръководител на оспорващия, и в посока, че той системно не си е изпълнявал задълженията, защото при казаното- по горе, във формуляра за оценка изложеното несправяне с работата е твърде лаконично и без никакви мотиви в какво се изразява несправянето и кое обуславя получаването на най-ниската оценка. Настоящият съдебен състав не споделя твърдението на оспорващия, че заповедта е немотивирана, защото, от една

страна,при едностранното прекратяване на служебното правоотношение,органът по назначаването по силата на самия закон-чл.108,ал.1 от ЗДсл не е длъжен да излага фактически основания и да аргументира защо и по какви причини прекратява служебното правоотношение.Единствено и само при прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.107,ал.1,т.5 от ЗДСл/ при обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения/,органът по назначаването следва да изложи мотиви относно тази обективна невъзможност-хипотеза,която безспорно в настоящия случай не е налице.От друга страна при прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.107,ал.2 ЗДСл,преценката за прекратяване на служебното правоотношение е такава по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол.В подкрепа на тази теза и самият израз в закона/чл.12"може" и безспорно прекратяването на служебното правоотношение от страна на органа по назначаването по реда на чл.107,ал.2 от ЗДСл представлява законова призната възможност при наличието на визираните в тази норма предпоставки, органът по назначаването да прекрати едностранно възникналото служебно правоотношение и то без предизвестие.

С оглед на всичко изложено дотук,настоящият съдебен състав намира,че оспорената заповед е незаконосъобразна и подлежи на отмяна.

По искането за възстановяване на заеманата преди прекратяването длъжност.

Настоящият съдебен състав намира така предявеното искане за процесуално недопустимо.Съображенията за това са следните:

Разпоредбата на чл. 121 от ЗДСл,прогласява правото на държавния служител да оспори законността на прекратяването на служебното си правоотношение пред органа по назначаването или пред съда чрез органа по назначаването и да иска: отмяна на акта, с който то е прекратено; обезщетение за времето,през което не е бил на служба поради прекратяването;поправка на основанията за прекратяване на служебното правоотношение, вписано в служебната книжка или в други документи.Следва да се отбележи,че с отмяната на т. 2 от този законов текст (ДВ, бр. 95 от 28.10.2003 г.) ,отпадна възможността за предявяване на искане за възстановяване на предишната държавна служба и след тази нормативна промяна съдът няма право да се произнесе по подобни претенции,защото възстановяването на държавните служители, чието освобождаване от държавна служба е било отменено, се извършва от органа по назначаване, при наличието на предпоставките, предвидени в чл. 122, ал. 1 от закона- отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител с влязло в сила съдебно решение,служителят да се яви на работа, за да продължи да изпълнява задълженията си по длъжност.Възстановяването на заеманата преди уволнението държавна служба е конститутивна правна последица от отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и произтича от сложен фактически състав, включващ следните елементи- отмяна на акта по чл. 108, ал. 1 от ЗДСл. за прекратяване на служебното правоотношение и явяване на държавния служител в съответната администрация за изпълнение на произтичащите от длъжността задължения в 14-дневен срок от влизане в сила на административния акт или съдебното решение. При явяването му на работа органът по назначаване е длъжен да издаде административен акт, с който да го възстанови на държавна служба или да направи отказ за възстановяване.При така очертаната нормативна уредба правото на възстановяване не се упражнява посредством отправено до съда искане,а волеизявлението на служителя следва да се отправи към административния орган, който има правомощието да се произнесе по него,а не към съда и последният не може да постанови диспозитив за възстановяването на служителя едновременно с

отмяната на административния акт за уволнение, т. к. по този начин би се стигнало до решаването на спор, който още не е възникнал. Едва при наличие на отказ от страна на органа по назначаването за заемане от служителя на предишната му длъжност, би възникнал правораздавателен спор/ и то при необходимото сезиране/. На този етап, оспорващият няма правен интерес от претендираното възстановяване на заеманата преди прекратяването държавна служба, тъй като на практика няма акт, който да засяга неговите права и интереси. Всичко това обуславя недопустимост на предявеното оспорване и предпоставя прекратяване на производството в тази му част/ с оглед обстоятелството, че е образувано съдебно производство.

По искането за поправяне на основанието за прекратяване на служебното правоотношение

Разпоредбата на чл.123 ЗДСЛ-Вписване на промени в прекратяването, постановява, че Когато актът за прекратяването на служебното правоотношение бъде отменен от органа по назначаването или от съда, или бъде поправено основанието за прекратяване на служебното правоотношение, настъпилата промяна се вписва в служебната книжка на държавния служител, като алинея втора на същия текст постановява, че вписването в служебната книжка се извършва служебно.

Така предявеното искане също е недопустимо, защото съдът не притежава правомощия да извърши промяна в служебната книжка като поправи основанието за прекратяване, тъй като промяната, но при наличие на визирания в чл.123 от ЗДСЛ фактически състав може да бъде извършена само от органа по назначаването, не и от съда.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна, като в негова полза следва да се присъдят направените по делото разноски съобразно уважената част от жалбата в размер на 500 лева-половината от заплатеното адвокатско възнаграждение. Посочените от страна на адвокат К. пътни разходи за пътуване от [населено място] до [населено място] в размер на 78 лева, са на първо място недоказани, а на второ място, съдът не присъжда възнаграждение за пътуване на адвоката до съда, още повече, че в заплатеното възнаграждение е включена цената на тези разходи. На следващо, място съдът не присъжда разноски за командироване на адвоката, защото последният не извършва дейност от името и за сметка на съда, за да му бъдат присъдени разноски за пътуване, а действа от името и за сметка на своя клиент. Наред с това, доказателства за заплатена държавна такса в размер на 10 лева по сметката на АССГ липсват, но и да имаше, то съдът не следва да ги присъжда, предвид обстоятелството, че производствата по ЗДСЛ са освободени от заплащане на държавна такса.

Воден от гореизложеното на основание чл.122 от ЗДСл, вр.с чл.173 АПК, Административен съд София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 005/04.012011 година на Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", с която последният на основание чл.107, ал.2 и чл.108, ал.1 от ЗДСл прекратил служебното правоотношение на държавния служител А. Х. К., считано от датата на връчване на заповедта.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ ЖАЛБАТА НА А. Х. К. В ЧАСТТА, С КОЯТО ИСКА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ЗАЕМАНАТА ПРЕДИ ПРЕКРАТЯВАНЕТО НА СЛУЖЕБНОТО ПРАВООТНОШЕНИЕ ДЛЪЖНОСТ И ЗА ПОПРАВКА НА ОСНОВАНИЕТО ЗА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА СЛУЖЕБНОТО ПРАВООТНОШЕНИЕ В

СЛУЖЕБНАТА КНИЖКА.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО ПО АДМ.ДЕЛО №1626/2012 ГОДИНА ПО ОПИСА НА АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД В ТЕЗИ МУ ЧАСТИ.

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ” АВТОМОБИЛНА АДМИНИСТРАЦИЯ” ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА А. Х. К. ОТ ГР.С. СУМАТА ОТ 500 ЛЕВА РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СУМАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ”АВТОМОБИЛНА АДМИНИСТРАЦИЯ” ГР.С..

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА ОСПОРВАЩИЯ И НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО.

РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ -В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РБ, А В ПРЕКРАТИТЕЛНАТА ЧАСТ, ИМАЩО ХАРАКТЕР НА ОПРЕДЕЛЕНИЕ- С ЧАСТНА ЖАЛБА ПРЕД ВАС НА РБ В 7 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: